



Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Stalna služba u Županji
Veliki kraj 48
32270 Županja

Poslovni broj: Pr-77/2025-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, Stalna služba u Županji, po sucu Tomislavu Juzbašiću kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Doroteje Krznar iz Grabovnika, Grabovnik 110, OIB: 43568846558, zastupane po punomoćniku Nikoli Stipaničev, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika IMM USLUGE d.o.o., Županja, Ilirskog preporoda 2, OIB: 04641551305, zastupan po punomoćnici Ivani Jurčević, odvjetnici iz Vinkovaca, radi utvrđenja nedopuštenosti otkaza, nakon zaključene glavne, javne i usmene rasprave, održane 18. lipnja 2026., u nazočnosti tužitelja i njezinog punomoćnika, i zakonskog zastupnika tuženika i njegove punomoćnice, te potom donesene i objavljene presude na ročištu za objavu odluke, održanom 28. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nezakonita i nedopuštena Odluka o otkazu Ugovora o radu od 24. studenog 2025., kojom je Odlukom tuženik IMM USLUGE d.o.o., Županja, Ilirskog preporoda 2, OIB: 04641551305, otkazao tužitelju Doroteji Krznar iz Grabovnika, Grabovnik 110, OIB: 43568846558, Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 20. listopada 2025., te se utvrđuje da tužitelju nije prestao radni odnos kod tuženika.

II. Sudski se raskida Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 20. listopada 2025., sklopljen između tužitelja Doroteje Krznar iz Grabovnika, Grabovnik 110, OIB: 43568846558 i tuženika IMM USLUGE d.o.o., Županja, Ilirskog preporoda 2, OIB: 04641551305, i to s danom 12. siječnja 2026. te se određuje dan 12. siječnja 2026. kao dan prestanka radnog odnosa tužitelja kod tuženika.

III. Nalaže se tuženiku IMM USLUGE d.o.o., Županja, Ilirskog preporoda 2, OIB: 04641551305, nadoknaditi štetu tužitelju Doroteji Krznar iz Grabovnika, Grabovnik 110, OIB: 43568846558, u visini tri prosječne mjesečne plaće u iznosu od bruto 6.000,00 EUR sa zateznim kamatama koje teku od dana 13. siječnja 2026. pa do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od petnaest dana.

IV. Nalaže se tuženiku IMM USLUGE d.o.o., Županja, Ilirskog preporoda 2, OIB: 04641551305, nadoknaditi tužitelju Doroteji Krznar iz Grabovnika, Grabovnik 110, OIB: 43568846558, trošak postupka u iznosu od 600,00 EUR (šesto eura) sa zateznom kamatom koja teče od 28. srpnja 2026. pa do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od petnaest dana, a odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu daljnjeg potraživanog troška u iznosu od 1.200,00 EUR.

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 750,00 EUR uvećano za trošak sudskih pristojbi.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je u tužbi (koju je podnio sudu 30. prosinca 2025.) navela da se kao radnik nalazila u radnom odnosu kod tuženika kao poslodavca na temelju Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 20. listopada 2025. (dalje u tekstu: Ugovor o radu), i to na radnom mjestu ekonomski savjetnik.

1.2. Navela je da je tuženik tužitelju 24. studenog 2025. otkazao Ugovor o radu, odlukom o redovitom poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu zbog gospodarskih razloga (dalje u tekstu: Odluka o otkazu), koja je uručena tužiteljici istog dana na radnom mjestu.

1.3. Tužiteljica je navela da je potom u roku od petnaest dana od primitka Odluke o otkazu, podnijela u skladu sa odredbom čl. 133. Zakona o radu ("Narodne novine" broj: 93/14, 127/17, 98/19, 151/22, 46/23 i 64/23, dalje u tekstu: ZOR), zahtjev za zaštitu prava (dalje u tekstu: Zahtjev) kojom je zahtijevala od tuženika da Odluku o otkazu stavi izvan snage, jer da je ista nezakonita. Navela je da je tuženik Zahtjev primio 15. prosinca 2025., no da se na isti oglušio, te da stoga tužiteljica ovom tužbom zahtijeva pred sudom zaštitu povrijeđenog prava.

1.4. Tužiteljica je navela da nije točno da je zbog gospodarskih razloga prestala potreba za obavljanjem posla koji je obavljala kod tuženika. Navela je da je u Odluci o otkazu tuženik samo paušalno naveo kako je potrebno smanjiti broj izvršitelja na poslovima ekonomskog savjetnika bez ikakvog daljnjeg obrazloženja, te da je da budući da ne sadrži pisano obrazloženje, Odluka o otkazu sastavljena protivno odredbi čl. 120. ZOR-a, i da je stoga u potpunosti nezakonita.

1.5. Tužiteljica je navela da tuženik prilikom donošenja Odluke o otkazu nije poštivao niti odredbu čl. 115. st. 2. ZOR-a, jer da nije vodio računa o trajanju radnog odnosa, starosti i obvezama uzdržavanja koje terete radnika.

1.6. Tužiteljica je navela da iz izloženih razloga smatra da nije zakonita i dopuštena Odluka o otkazu, te je stoga prvotno postavljenim tužbenim zahtjevom predložila donošenje presude kojom se utvrđuje da je nezakonita i nedopuštena Odluka o otkazu, i kojom se nalaže tuženiku da tužiteljicu vrati na njezino radno mjesto ekonomskog savjetnika, ili drugo odgovarajuće radno mjesto, u roku od petnaest dana, kao i da tužiteljici naknadi prouzročeni trošak ovog parničnog postupka.

2. Tužiteljica je u podnesku od 30. ožujka 2026. navela da budući da je Odluka o otkazu nezakonita i nedopuštena, no da postoje okolnosti koje opravdano upućuju na to da nastavak tužiteljčinog radnog odnosa, uz uvažavanje svih okolnosti i interesa obiju ugovornih stranaka, nije moguć; da tužiteljica predlaže da sud odredi sudski raskid Ugovora o radu i to s danom zaključenja 12. siječnja 2026.

2.1. Tužiteljica je navela da je od donošenja Odluke o otkazu pa do 12. siječnja 2026. bila nezaposlena, a da se tada zaposlila kod drugog poslodavca, te da stoga predlaže da se sudski raskid Ugovora o radu odredi sa danom 12. siječnja 2026.

2.2. Tužiteljica je navela da predlaže da joj sud u skladu sa odredbom čl. 125. st. 1. ZOR-a, dosudi naknadu štete u visini od tri prosječne mjesečne plaće prije prestanka radnog odnosa, s tim da je navela da je joj je u Ugovoru u radu bila ugovorena mjesečna bruto plaća u iznosu od 2.000,00 EUR.

2.3. Tužiteljica iz iznesenih razloga tužbenim zahtjevom uređenim u podnesku od 30. ožujka 2026., predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje da je nezakonita i nedopuštena Odluka o otkazu; kojom se raskida Ugovor o radu sa danom 12. siječnja 2026., i kojom se nalaže tuženiku da tužiteljici naknadi štetu u visini tri prosječne mjesečne plaće u iznosu od bruto 6.000,00 EUR, sa zateznim kamatama koje teku od dana 13. siječnja 2026. pa do isplate; kao i da tužiteljici naknadi trošak ovog parničnog postupka.

3. Tuženik je odgovor u na tužbu naveo da osporava navode tužiteljice kao činjenično neutemeljene i pravno neosnovane.

3.1. Tuženik je naveo da nije sporno da je tužiteljici otkazao Ugovor o radu Odlukom o otkazu. Naveo je da je u Odluci o otkazu jasno naglašeno da se Ugovor o radu otkazuje iz gospodarskih razloga, pojašnjenima u obrazloženju iste, u kojem je navedeno slijedeće: "Zbog gospodarskih razloga bilo je potrebno izvršiti smanjenje broja izvršitelja na poslovima ekonomski savjetnik i prestanak potrebe za radom Zaposlenice odnosno otkazivanja Ugovora o radu Zaposlenici".

3.2. Tuženik je naveo da je kao poslodavac pri donošenju Odluke o otkazu pomno uzeo u obzir dob i staž tužiteljice kao radnice, te socijalni kriterij, kao i opravdanost gospodarskih razloga u konkretnom slučaju. Naveo je da je tužiteljica zaposlena 21. listopada 2025., a da je Odluka o otkazu donesena 24. studenog 2025., iz čega je vidljivo da ukupni radni staž tužiteljice kod tuženika bio svega 34 dana. Naveo je da je tužiteljica u vrijeme donošenja Odluke o otkazu imala najkraće trajanje radnog odnosa kod tuženika u odnosu na ostale radnike, te da je ona bila logičan odabir, čime je u potpunosti ispoštovan kriterij trajanja radnog odnosa iz čl. 115. st. 2. ZOR-a. Naveo je da je pri tome vodio računa i o socijalnom kriteriju, jer je tužiteljica osoba mlađe životne dobi i da prema podacima kojim je raspolagao, nije imala utvrđenih obveza uzdržavanja, što je dodatno opravdalo odluku tuženika u usporedbi s ostalim zaposlenicima, koji imaju znatno duži radni staž kod tuženika i obveze uzdržavanja koje terete njihova primanja.

3.3. Tuženik je naveo da je uistinu imao opravdani gospodarski razlog za smanjenje broja zaposlenih i otkazivanje Ugovora o radu, jer da je zbog značajnih poslovnih gubitaka tvrtke tijekom 2025. na tržištu Kraljevine Nizozemske, koji su iznosili preko 300.000,00 EUR, i time ugrožene likvidnosti i opstanka tvrtke, bio primoran donijeti odluku o smanjenju troškova poslovanja koja je uključivala i reorganizaciju administrativnih poslova smanjenjem broja izvršitelja. Naveo je da kao poslodavac, u konstelaciji navedenih okolnosti i činjenica nije pronašao ni mogućnost premještanja tužiteljice na drugo radno mjesto. Naveo je da je s tim razlozima tužiteljica upoznata prilikom uručjenja Odluke o otkazu.

3.4. Tuženik je nadalje naveo da se u cijelosti protivi i tužbenom zahtjevu koji je preinačen u podnesku tužiteljice od 30. ožujka 2026., osobito u dijelu koji se odnosi na isplatu naknade štete, s tim da je suglasan s navodom tužiteljice da nastavak njenog radnog odnosa u tvrtki tuženika nije moguć, te da to nije moguće zbog nelojalnosti tužiteljice kao radnice, i zbog potpunog i nepovratnog gubitka povjerenja u nju kao radnicu.

3.5. Tuženik je naveo da posjeduje dokaze (u vidu tužiteljčine službene korespondencije) iz kojih je razvidno da je tužiteljica tijekom otkaznog roka, u razdoblju od 25. studenog 2025. do 2. prosinca 2025., neovlašteno prosljeđivala povjerljive poslovne podatke, baze klijenata i osobne podatke drugih radnika sa službenog e-maila na svoj privatni e-mail, i to kroz više od 400 e-mail-ova. Naveo je da to postupanje predstavlja tešku povredu obveza iz radnog odnosa i zlouporabu prava, te izravno onemogućuje nastavak radnog odnosa i tužiteljicu čini nedostojnom tražene sudske zaštite i osobito prava na naknadu štete. Tuženik je naveo da tužiteljčino postavljanje očito apsurdnog zahtjeva za naknadu štete, u korelaciji s prethodno navedenim nelojalnim i protuzakornim postupanjem tužiteljice, ukazuje na to da je prethodno deklarirana zaštita prava radnika zapravo usmjerena na postizanje financijske koristi od bivšeg poslodavca uz istovremenu mogućnost daljnjeg korištenja baze podataka tvrtke tuženika. Tuženik je naveo da činjenica da je tužiteljica između ostalog, preuzela i plan zapošljavanja te bazu klijenata tvrtke tuženika, jasno ukazuje na sumnju da je podatke planirala koristiti kod novog poslodavca na štetu tuženika. Naveo je da tvrdnja tužiteljice da je otkaz nedopušten i nezakonit, otpada pred činjenicom da je u otkaznom roku radila protiv interesa tuženika kao poslodavca i izložila ga ogromnim pravnim i financijskim rizicima. Naveo je da je tim postupanjem tužiteljica osim toga počinila povredu poslovne tajne – u vidu iznošenje baze klijenata i planova zapošljavanja, te povredu privatnosti trećih osoba – u vidu neovlaštenog raspolaganja tuđim medicinskim i financijskim podacima, što sve povlači i kaznenopravnu odgovornost za nedozvoljenu uporabu osobnih podataka. Naveo je da je zbog opisanih radnji tužiteljice, tuženik radi svoje zaštite, uz obavješćavanje radnika čiji su podaci ugroženi, pokrenuo radnje na podnošenju prijave Agenciji za zaštitu osobnih podataka, te kaznene prijave nadležnom državnom odvjetništvu prema čl. 146. Kaznenog zakona.

3.6. Tuženik je nadalje naveo kako činjenica da je tužiteljica ubrzo nakon prestanka rada u firmi tuženika zasnovala novi radni odnos kod drugog poslodavca, potvrđuje da ista nije pretrpjela ikakvu egzistencijalnu štetu, te da je njezina nezaposlenost trajala svega mjesec i pol dana.

3.7. Tuženik je naveo da se izričito protivi zahtjevu tužiteljice za isplatu naknade štete u visini od tri plaće (6.000,00 EUR). Naveo je da naknada štete kod sudskog raskida ugovor o radu (čl. 125. ZOR-a) ovisi o trajanju radnog odnosa i savjesnosti stranaka, te da je uzevši u obzir da je tužiteljica kod tuženika radila svega 34 dana, njezin zahtjev za naknadu štete u visini čak tri plaće apsurdan i pravno neutemeljen, pogotovo uzimajući u obzir činjenicu da se tužiteljica zaposlila ubrzo po isteku otkaznog roka, što anulira njezinu eventualnu stvarnu financijsku štetu. Naveo je da bi dosuđivanje tri plaće za jedan mjesec rada bilo u suprotnosti sa svrhom zakona i sudskom praksom.

3.8. Tuženik je na temelju izloženih razloga predložio da se predmetni tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan.

4. Tužiteljica se u podnesku od 22. svibnja 2026. očitovala na tuženikov odgovor na tužbu, te je navela da osporava sve navode iz istoga kao neistinite i neosnovane. Navela je da je tuženik time što Odluku o otkazu nije obrazložio, počinio najteži prekršaj poslodavca iz odredbe čl. 229. st. 1. toč. 47. ZOR-a, kao i da tuženik prilikom donošenja Odluke o otkazu nije uzeo u obzir kriterije čl. 115. st. 2. ZOR-a, jer da bi inače u Odluci o otkazu napisao barem jednu rečenicu vezano za navedeno, a što nije napravio, te da smatra da tuženik naknadno pokušava opravdati Odluku o otkazu.

4.1. Tužiteljica je navela da smatra paušalnim navod tuženika da je pretrpio gubitak na tržištu Kraljevine Nizozemske od 300.000,00 EUR, jer smatra da tuženik to nije dokazao, a pogotovo da bi time bila ugrožena likvidnost tuženika, navodeći da iz

godišnjih financijskih izvješća proizlazi kako je u 2025. tuženik ostvario prihod od 3.863.302,00 EUR uz rashod od 3.770.013,00 EUR.

4.2. Tužiteljica je istaknula da je prethodno, i to od 1. siječnja 2025., bila zaposlena kod poslodavca DS Marine B.V. u Nizozemskoj, koju tvrtku je također zastupao Ivan Pranjić kao zakonski zastupnik, te da ju je on prisilio da sklopi sporazumni raskid ugovora o radu u toj firmi kako bi ju zaposlio kod tuženika, navodeći joj da će imati iste financijske uvjete, što nije bila istina, već da je razlog bio osiguravanje otkazivanje ugovora o radu po hrvatskim zakonima, a ne po nizozemskim.

4.3. Tužiteljica je nadalje navela da je za vrijeme rada za poslodavca DS Marine, plaćala svojim vlastitim sredstvima brojne troškove za predmetnog poslodavca i to stotinama eura, da bi u trenutku donošenja Odluke o otkazu, isti bio obvezi isplatiti joj iznos od 2.512,60 €, a koji iznos je platio tek nakon što je primio zahtjev za zaštitu prava. Navela je da je osim navedenog, trpjela i neisplatu plaće u zakonskom roku, da joj nikada nije bila dostavljena nijedna obračunska lista, da je trpjela omalovažavanje od strane tuženika, povredu njezinih prava osobnosti i dostojanstva, i to kako kod poslodavca DS Marine tako i kod tuženika.

4.4. Tužiteljica je navela da osporava tvrdnju tuženika da je bila upoznata sa takozvanim ekonomskim razlozima Odluke o otkazu prilikom primitka iste, te da joj je tadašnji zakonski zastupnik a sada prokurist tuženika, Ivan Pranjić, Odluku o otkazu predao uz pogrdne izraze i omalovažavanje njenog rada.

4.5. Tužiteljica je navela da u slučaju ako sud utvrdi da otkaz poslodavca nije dopušten, a radniku nije prihvatljivo nastaviti radni odnos, da ima u skladu sa odredbom čl. 125. ZOR-a, pravo postaviti zahtjev za naknadu štetu u iznosu od najmanje tri, a najviše osam propisanih ili ugovoreni mjesečnih plaća toga radnika; iz čega proizlazi da zakonski minimum tri plaće, koliko je i zatražila u tužbenom zahtjevu, bez obzira na trajanje radnog odnosa, te da tuženikovo isticanje da je bila zaposlena samo 34 dana kod tuženika i da nije pretrpjela egzistencijalnu štetu, nije relevantno za postavljeni tužbeni zahtjev.

4.6. Tužiteljica je navela i da smatra apsurdnim navode tuženika da je koristila osobne podatke, baze podataka i slično kako bi oštetila tuženika, već da je riječ o tužiteljčinim osobnim podacima, i radu kojeg je obavljala kod tuženika zbog kojeg se bojala za vlastitu sigurnost uslijed nezakonitog i protuzakonitog rada tuženika, te da nema govora o ni o kakvim osobnim ili zdravstvenim podacima trećih osoba.

4.7. Tužiteljica na temelju izloženih razloga predlaže usvajanje tužbe i tužbenog zahtjeva u cijelosti.

5. U predmetnom postupku provedeni su sljedeći dokazi: uvidom u Ugovor o radu, uvidom u Odluku o otkazu, uvidom u zahtjev za zaštitu prava od 8. prosinca 2025., uvidom u obračun plaća tužitelja od dana početka do dana prestanka radnog odnosa kod tuženika, uvidom pregled prihoda i rashoda tvrtke IMM Usluge j.d.o.o. za poslovanje u Nizozemskoj od 1. siječnja 2024. do 31. listopada 2025., uvidom u popis radnika po stažu sa analizom i tablicom bodovanja administrativnih djelatnika u tvrtki IMM Usluge j.d.o.o., koji je priložen na stranici broj 23 sudskog spisa, uvidom u ispis snimke zaslona prosljeđivanja e-mailova, uvidom u financijske izvještaje za IMM Usluge d.o.o. za 2025., uvidom u ugovor o radu tužiteljice sa firmom DS Marine, uvidom u izvješće o poslovanju tuženika za razdoblje od 1. siječnja 2025. do 31. prosinca 2025., koje je priloženo na stranici broj 71 do 98 sudskog spisa, uvidom u ugovor o radu na neodređeno vrijeme sklopljen između tvrtke DS Marine BV kao poslodavca i Doroteje Krznar kao zaposlenika od 31. prosinca 2024., uvidom u odluku o otkazu ugovora o radu za zaposlenika Doroteju Krznar u firmi DS Marine B.V. iz

Rotterdamu od 19. rujna 2025., uvidom u potvrdu o isplati plaće za tužiteljicu od tvrtke DS Marine B. V. i potvrdu o primitku uplate od 16. prosinca 2025., vezane za refundaciju troškova DS Marine prema tužiteljici, te dokazi saslušanjem tužiteljice i saslušanjem prokurista tuženika Ivana Pranjića.

6. Na temelju provedenih dokaza, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje u tekstu: ZPP), ocjena je suda da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan.

7. Među strankama nije sporno da je tužiteljica na temelju Ugovora o radu bila zaposlen kod tuženika, na neodređeno vrijeme, na radnom mjestu ekonomski savjetnik, sa početkom rada 21. listopada 2025., te sa ugovorenom mjesečnom bruto plaćom u iznosu od 2.000,00 EUR.

7.1. Nije sporno da je tuženik tužiteljici otkazao Ugovor o radu Odlukom o otkazu, kojom je tužiteljici prestao radni odnos istekom otkaznog roka od dva tjedna, a koji otkazni rok je počeo teći 24. studenog 2025., kao danom donošenja i dostave Odluke o otkazu tužiteljici.

7.2. Nije sporno da je tužiteljica u roku od petnaest dana od primitka Odluke o otkazu, 8. prosinca 2025., podnijela tuženiku zahtjev za zaštitu prava radnika protiv Odluke o otkazu, kojim je zahtijevala od tuženika da iz razloga nezakonitosti Odluku o otkazu stavi izvan snage. Nije sporno da tuženik nije postupio po navedenom zahtjevu.

8. Među strankama je sporno da li je tuženikova Odluka o otkazu zakonita i dopuštena, i to prvenstveno u pogledu činjenice da li ista sadrži pisano obrazloženje u skladu sa obvezom iz odredbe čl. 120. ZOR-a, te u pogledu činjenice da li je tuženik prilikom donošenja iste vodio računa o trajanju radnog odnosa, starosti i obvezama uzdržavanja tužiteljice, u skladu sa odredbom čl. 115. st. 2. ZOR-a.

8.1. Sporno je i da li je tuženik prilikom donošenja i uručivanja tužiteljici Odluke o otkazu istoj prezentirao razloge zbog čega se zbog poslovnih razloga upravo njoj otkazuje Ugovor o radu, odnosno da je pri tome vodio računa o trajanju radnog odnosa, starosti i obvezama uzdržavanja koje terete radnike zaposlene kod tuženika.

9. Odredbom čl. 112. st. 1. točka 9. ZOR-a, propisano je da ugovor o radu prestaje otkazom.

9.1. Odredbama čl. 115. ZOR-a, propisani su razlozi za redoviti otkaz ugovora o radu, te je u stavku 1. točki 1. tog članka, propisano da poslodavac može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni rok (redoviti otkaz) ako za to ima opravdani razlog, u slučaju ako prestane potreba za obavljanjem određenog posla zbog gospodarskih, tehnoloških ili organizacijskih razloga (poslovno uvjetovani otkaz). St. 2. istog čl. Propisano je da pri odlučivanju o poslovno uvjetovanom otkazu, poslodavac mora voditi računa o trajanju radnog odnosa, starosti i obvezama koje terete radnika. St. 3. istog čl. Propisano je da se odredbe st. 2. ovog čl. ne primjenjuju na otkaz ako poslodavac zapošljava manje od 20 radnika.

9.2. Odredbom čl. 120. st. 1. ZOR-a, propisano je da otkaz mora biti u pisanom obliku, odredbom st. 2. istog čl. propisano je da poslodavac mora u pisanom obliku obrazložiti otkaz, odredbom st. 3. istog čl. propisano je da se otkaz mora dostaviti osobi kojoj se otkazuje.

9.3. Odredbom čl. 135. st. 3. ZOR-a, propisano je da je u slučaju spora zbog otkaza ugovora o radu, teret dokazivanja postojanja opravdanog razloga za otkaz ugovora o radu na poslodavcu ako je ugovor o radu otkazao poslodavac, a na radniku samo ako je on ugovor o radu otkazao izvanrednim otkazom ugovora o radu.

9.4. Odredbom čl. 125. st. 1. ZOR-a, propisano je da ako sud utvrdi da otkaz poslodavca nije dopušten, a radniku nije prihvatljivo nastaviti radni odnos, sud će na zahtjev radnika odrediti dan prestanka radnog odnosa i dosuditi mu naknadu štete u iznosu od najmanje tri a najviše osam propisanih ili ugovorenih mjesečnih plaća toga radnika, ovisno o trajanju radnoga odnosa, starosti te obvezama uzdržavanja koje terete radnika.

10. Uvidom u Odluku o otkazu, utvrđeno je da ista sadrži pisano obrazloženje u kojem je navedeno sljedeće: "Zaposlenica je na temelju Ugovora o radu iz toč. 1) izreke ove Odluke kod poslodavca obavljala poslove kao ekonomski savjetnik. Zbog gospodarskih razloga bilo je potrebno izvršiti smanjenje broja izvršitelja na poslovima ekonomski savjetnik i prestanak potrebe za radom Zaposlenice odnosno otkazivanja Ugovora o radu Zaposlenici. Pravo Zaposlenice na otkazni rok, odsustvovanje s rada radi traženja novog zaposlenja, godišnji odmor (alternativa: naknada za neiskorišteni godišnji odmor) i pravo na otpremninu utvrđeni su u skladu sa Zakonom o radu."

11. Uvidom u izvješće o poslovanju tuženika za razdoblje od 1. siječnja 2025. do 31. prosinca 2025. (stranica broj 71 do 98 sudskog spisa), utvrđeno je da je prosječan broj zaposlenih tijekom izvještajnog razdoblja kod tuženika iznosio 105 zaposlenih osoba.

12. Uvidom u pregled prihoda i rashoda tvrtke tuženika za poslovanje u Nizozemskoj od 1. siječnja 2024. do 31. listopada 2025. (stranica broj 61 do 63, te na stranici broj 120 do 122 sudskog spisa), utvrđeno je da je u istom navedeno da je u tom razdoblju tvrtka tuženika imala gubitak u poslovanju u iznosu od 264.373,97 EUR bez PDV-a, odnosno u iznosu od 322.993,61 EUR sa uključenim PDV-om.

13. Uvidom u financijski izvještaj o poslovanju tuženika za 2025. (stranica broj 104 sudskog spisa), utvrđeno je da je po računu dobiti i gubitka tuženika za razdoblje od 1. siječnja 2025. do 31. prosinca 2025., tuženik ostvario dobit u ukupnom iznosu od 63.623,88 EUR.

14. Uvidom u popis radnika po stažu, sa analizom i tablicom bodovanja administrativnih djelatnika u tvrtki tuženika, koji je priložen na stranici broj 23 sudskog spisa, utvrđeno je da je u istom navedeno da je to pismeno sačinjeno 20. studenog 2025. Nadalje, u istom su navedeni usporedni podaci djelatnika koji su bili zaposleni na administrativnim mjestima kod tuženika, i to: Doroteje Krznar (tužiteljice), Ivana Pranjića, Melite Stažić, Marija Pejića, Mande Pranjić, Josipa Kopicća i Katarine Prgomet; iz kojih proizlazi da tužiteljica u odnosu na druge navedene djelatnike ostvaruje najmanji broj bodova (ukupan broj bodova 3,72) po kriteriju starosti radnika, staža kod poslodavca, obveze uzdržavanja i bračnog statusa; te je navedeno da će se tužiteljici iz tog razloga uručiti otkaz Ugovora o radu iz gospodarskih razloga.

15. Zakonski zastupnik tuženika, Ivan Pranjić, prilikom provođenja dokaza njegovim saslušanjem na ročištu za glavnu raspravu održanom 18. lipnja 2026., iskazao je da je prokurist u tvrtki tuženika, te da je to bio i u mjesecu studenom 2025., kada je donesena Odluka o otkazu. Iskazao je da koliko se sjeća, da je tužiteljica zasnovala radni odnos kod tuženika u listopadu 2025.. Nadalje je iskazao da je tužiteljica zaposlena u kod tuženika po zamolbi tadašnjeg važnog djelatnika tuženika, Ivica Šoda, s tim da u vrijeme njezinog zapošljavanja tuženik nije niti imao neku veliku potrebu za zapošljavanjem neke osobe, u ovom slučaju tužiteljice na radno mjesto na kojem je zaposlena, a to je bilo radno mjesto ekonomskog savjetnika, jer je u to vrijeme kod tuženika već bilo zaposleno šest djelatnika na vrlo sličnim poslovima. Nadalje je iskazao da je tuženik tada imao većih problema u poslovanju, te da se to osobito odnosilo na poslove tuženika u Nizozemskoj, koji su donosili velike gubitke. Iskazao je da je iz tog razloga, odnosno gubitaka i teškog stanja tvrtke, u mjesecu studenom

2025. donio Odluku o otkazu za tužiteljicu, te da je razlog za donošenje iste bilo smanjenje troškova odnosno gubitka u poslovanju tuženika, kao i da tuženiku nije niti bio potreban djelatnik na poslovima koje je obavljala tužiteljica.

15.1. Ivan Pranjić je nadalje na upit svoje punomoćnice iskazao da je prilikom donošenja Odluke o otkazu, istu usmeno upoznao sa razlozima zbog kojih joj se otkazuje Ugovor o radu, a to su već ranije iskazano ozbiljno stanje u poslovanju tuženika, te nužnost smanjenja troškova, kao i uzimanje u obzir činjenice da je na radnom mjestu na koje je bila zaposlena tužiteljica već znatno ranije bilo zaposleno šest drugih djelatnika, pa da je stoga upravo njoj otkazan Ugovor o radu, dakle iz razloga što je posljednja došla u firmu, kao i uzimajući u obzir da su drugi djelatnici imali i zasnovane obitelji te samim time i potrebu uzdržavanja članova obitelji, dok tužiteljica tada nije bila u bračnom odnosu i koliko je njemu poznato nije imala djece.

15.2. Ivan Pranjić je na daljnji upit iskazao da se tužiteljica obratila službeno odnosno dopisom tuženiku u mjesecu prosincu 2025. sa zahtjevom za zaštitu prava radnika, u vidu njezinog vraćanja na radno mjesto na kojem je radila, no da to nije bilo moguće, i to kako iz razloga zbog kojih joj je i otkazan Ugovor o radu, jer se poslovanje nije promijenilo na bolje da bi tuženik imao potrebu za dodatnim radnicima, već još i na gore. Iskazao je da je uz to, nakon odlaska tužiteljice utvrđeno da je ista u vrijeme otkaznog roka sa službenog e-maila tuženika na svoj privatni e-mail poslala oko 400 e-mailova, sa službenim podacima tvrtke tuženika, podacima o djelatnicima tvrtke i poslovanju tvrtke, što smatra da ista nije smjela učiniti, pa da čak predstavlja i kazneno djelo. Iskazao je da je time stvoreno nepovjerenje u tužiteljicu, te da i iz tog razloga nije moguć njezin povratak odnosno ponovno zaposlenje kod tuženika.

15.3. Ivan Pranjić je na upit punomoćnika tužiteljice iskazao da je tužiteljica prije zapošljavanja u tvrtki tuženika radila u tvrtki DS Marine iz Rotterdama, te da je on tada kao i sada bio direktor te tvrtke. Na daljnji upit iskazao je da je radni odnos tužiteljice u tvrtki DS Marine iz Rotterdama okončan sporazumnim raskidom ugovora o radu, te da je ista potom nakon jednog ili dva dana zaposlena u tvrtki tuženika.

15.4. Na daljnji upit da li je tužiteljica za vrijeme radnog odnosa u tvrtki tuženika i tvrtki DS Marine iz Rotterdama, plaćala neke račune za te tvrtke, sa svog privatnog računa, iskazao je da je tužiteljica plaćala neke račune za tvrtku DS Marine iz Rotterdama sa svog privatnog računa, ali da joj je to sve refundirano od strane te tvrtke, dok za tvrtku tuženika nije plaćala ikakve račune putem svog privatnog računa.

15.5. Na daljnji upit iz kojeg razloga je sa tužiteljicom sporazumno raskinut ugovor o radu u tvrtki DS Marine iz Rotterdama, te odmah potom sklopljen ugovor o radu u tvrtki tuženika, iskazao je da je to bio dio dogovara sa tadašnjim djelatnikom Ivicom Šoda.

15.6. Na daljnji upit da li je bilo nekih prigovora na rad Doroteje Krznar u tvrtki tuženika i tvrtki DS Marine iz Rotterdama, iskazao je da je bilo par ozbiljnih prigovora na njezin rad u tvrtki DS Marine iz Rotterdama, i to prvenstveno u vidu toga da neki poslovni zadaci nisu odrađivani na pravi način.

15.7. Ivan Pranjić je na daljnji upit iskazao da je tuženik 2025. završio sa poslovnim dobitkom od oko 90.000,00 EUR, i to iz razloga što je tuženik poslovao i na području Norveške, te sa drugim partnerima na području Republike Hrvatske, gdje je ostvario čiste prihode bez troškova od oko 450.000,00 EUR, čime su se pokrili gubici u poslovanju tuženika na području Nizozemske, a da je tužiteljica bila zaposlena na radnom mjestu u svezi obavljanja poslova koji su se odnosili upravo na poslovanje u Nizozemskoj, gdje su ostvareni najveći gubici.

15.8. Ivan Pranjić je na daljnji upit iskazao da su prije Odluke o otkazu tužiteljici prezentirani podaci o ostalim djelatnicima koji su radili na sličnim poslovima, a u vezi

njihovih obiteljskih prilika o kojima je ranije iskazao, koji su prikupljeni od strane drugih djelatnika u administraciji, i to koliko se sjeća 20. studenog 2025., odnosno nekoliko dana prije donošenja Odluke o otkazu. Iskazao je da je tablicu sa tim prikupljenim podacima prezentirao Doroteji Krznar prilikom dodjele Odluke o otkazu. Iskazao je da pri tome nije uzet u obzir rad tužiteljice u tvrtki DS Marine iz Rotterdama. Na daljnji upit iskazao je da se nije očitovao na zahtjev za zaštitu prava tužiteljice iz prosinca 2025., iz razloga što to nije smatrao potrebitim nakon što je utvrđeno da je ista slala e-maileve o kojima je ranije iskazao.

15.9. Tužiteljica je prigovorila istinitosti iskaza Ivana Pranjića u dijelu da je isti tužiteljici prilikom uručivanja Odluke o otkazu pojasnio da joj se radni odnos otkazuje zbog poslovnih gubitaka tvrtke i prikazao usporednu tablicu sa kriterijima po kojima je ona između ostalih djelatnika na istom radnom mjestu odabrana da joj se otkaže radni odnos. Prigovorila je i iskazu Ivana Pranjića u dijelu u kojem je isti iskazao da je Ivica Šoda uvjetovao njezino zaposlenje kod tuženika.

16. Tužiteljica je prilikom provođenja dokaza njezinim saslušanjem na ročištu za glavnu raspravu održanom 18. lipnja 2026., iskazala da je po zanimanju bakalar financija i bankarstva, i da se u rujnu 2022. zaposlila u tvrtki Fast Processing NL u Rotterdamu, a koju tvrtku je 1. travnja 2024. preuzela tvrtka DS Marine iz Rotterdama sa svim djelatnicima, te da je tako i ona nastavila raditi u toj tvrtki. Iskazala je da joj je u rujnu 2025. od strane Ivana Pranjića ponuđen sporazumni raskid ugovora u tvrtki DS Marine te prelazak u tvrtku tuženika, koja je također tvrtka od Ivana Pranjića. Iskazala je da u tom trenutku to nije prihvatila jer je imala potraživanje od tvrtke DS Marine u iznosu od preko 8.000,00 EUR, a da je u predloženom sporazumu bila odredba da se prihvaćanjem istoga odriče svih međusobnih potraživanja. Iskazala je da joj je Ivan Pranjić nakon toga refundirao dugovani iznos te da joj je u listopadu 2025. ponovno ponuđen raskid ugovora u tvrtki DS Marine, te prelazak u tvrtku tuženika, što je tad prihvatila jer joj je bila obećana ista neto plaća kao ona koju je imala u tvrtki DS Marine, a koja je u iznosila 3.000,00 EUR neto. Iskazala je da kada je dobila Ugovor o radu, da je vidjela da u njemu piše manja plaća od one koja je bila dogovorena, ali da je pristala na nju jer je u Ugovoru o radu bila navedena i mogućnost ostvarivanja bonusa, pa da je vjerovala da će joj putem tih bonusa plaća biti onakva kakvu je dogovorila sa Ivanom Pranjićem.

16.1. Tužiteljica je iskazala da je posao za tuženika obavljala u uredu tuženika u Rotterdamu, gdje je bila jedina djelatnica tuženika. Iskazala je da su joj otprilike mjesec dana nakon što je zasnova radni odnos kod tuženika, od strane Ivana Pranjića poslani e-mailevi u kojima su bile navedene prometne kazne u vezi vožnje službenog vozila tvrtke DS Marine, koje su bile plaćene od strane te tvrtke, s tim da neke nisu bila plaćene pravovremeno nego tek nakon opomena za plaćanje, sa navodima da bi ih ona trebala refundirati tvrtki, jer je po navodima iz tih e-mailova proizlazilo da je ona skrivila te prekršaje. Iskazala je da je pregledom tablica sa datumima prekršaja uočila da glede nekih od tih datuma nije ona vozila službeno vozilo tvrtke, te da je na to reagirala prema Ivanu Pranjiću, okrivivši pri tome cijelu administraciju tvrtke, iz razloga što joj nisu dostavljene te kazne odmah, nego su neke bile i sa datumima od prije godinu dana, kao i iz razloga što je smatrala da za neke od tih kazni nije ona odgovorna jer da nije ona vozila službeno vozilo u vrijeme kada su kazne izdane. Iskazala je da ju je na tu njenu reakciju Ivan Pranjić optužio da je bahata i da njega optužuje da ju želi prevariti glede tih kazni. Iskazala je da je potom od Ivana Pranjića tražila originalne skenove kazni, koji su joj dostavljeni nakon par dana, te da je nakon pregleda istih uočila da se glede nekih od tih kazni radi o kaznama koje je već ranije platila, odnosno glede kojih joj je već za iznose tih kazni bila ranije umanjena

plaća. Iskazala je da je nakon toga Ivan Pranjić došao u Rotterdam te da joj je uručio Odluku o otkazu. Iskazala je da joj je Ivan Pranjić pri tome rekao da joj se Ugovor o radu otkazuje iz razloga što je bahata, što nije obavljala svoj posao kako treba, pa tako primjerice i da jednog radnika nije pet dana odvezla kod doktora, a u vezi čega je bio problem jer jednog radnika koji je trebao doktora zbog sezone gripe nije mogla odvesti kod doktora, već da je tri dana tražila doktora koji bi ga primio, i tek nakon toga našla kod koga bih ga mogla odvesti. Iskazala je da joj Ivan Pranjić prilikom uručivanja Odluke o otkazu nije kao razlog otkaza naveo probleme u poslovanju tvrtke tuženika, pa tako niti da se Ugovor o radu otkazuje njoj a ne nekom drugom djelatniku iz razloga što je ona zadnja zaposlena, iz razloga što nema obitelj i slično.

16.2. Tužiteljica je na upit suca iskazala da je u vrijeme otkaznog roka doista sa službenog e-maila tuženika na svoj privatni e-mail poslala podatke o komunikaciji kako sa Ivanom Pranjićem, tako i sa svim klijentima, odnosno u vezi svih poslova koje je obavljala. Iskazala je da je to učinila iz razloga što se nakon što joj je uručena Odluka o otkazu čula sa odvjetnikom, te se pripremala za moguću tužbu protiv tuženika u svezi otkaza Ugovora o radu.

16.3. Tužiteljica je na upit svog punomoćnika da li je upoznata sa time da je Ivica Šoda, koji joj je bio šef u tvrtki Fast Processing NL, navodno uvjetovao Ivanu Pranjiću njezino zaposlenje u tvrtki tuženika, iskazala da joj to nije poznato, odnosno da joj nije poznato da je Ivica Šoda postavljao takav neki uvjet Ivanu Pranjiću. Na daljnji upit iskazala je da joj Ivan Pranjić prilikom Odluke o otkazu nije predočio ikakvu tablicu glede usporedbe sa drugim djelatnicima u pogledu njihovog obiteljskog stanja.

16.4. Tužiteljica je na upit tuženika iskazala da je nakon što joj je otkazan Ugovor o radu, pronašla novi posao i zaposlila se 12. siječnja 2026., u tvrtki Adria food iz Rotterdama.

16.5. Na daljnji upit tuženika da li joj je poznato da li su još neki drugi djelatnici tuženika za vrijeme dok je ona radila kod tuženika, radili na istim poslovima koje je ona radila, iskazala je da je jedino ona radila u uredu tuženika u Rotterdamu, te da joj nije poznato da li je još netko od djelatnika tuženika radio poslove koje je ona radila, ali da je za obavljanje tih poslova potrebno da djelatnici budu u Nizozemskoj, a da koliko je njoj poznato nitko od drugih djelatnika tuženika za obavljanje tih poslova nije bio u Nizozemskoj.

16.6. Na daljnji upit tuženika iz kojeg razloga je u mjesecu prosincu 2025. podnijela tuženiku zahtjev za zaštitu prava, iskazala je da je taj zahtjev podnijela iz razloga što je podnošenje tog zahtjeva preduvjet za podnošenje tužbe u svezi istoga.

16.7. Na daljnji upit tuženika kako je izgledao radni dan tužiteljice kod tuženika, iskazala je da je radno vrijeme bilo od 7 do 15 sati, te da je u tom radnom vremenu vodila radne sate za djelatnike tuženika, javljala se na telefon, vodila brigu o radnicima u svezi primjerice vođenja kod doktora radnika kojima je to bilo potrebno, vođenja i dovoženja radnika iz zračne luke, nabavke radnih odjela za radnike, kao i da je često trebala biti prisutna kada bi majstori trebali nešto popraviti u stanovima u kojima su stanovali djelatnici tuženika i slično.

16.8. Na daljnji upit tuženika koliko joj je vremena bilo potrebno za vođenje radnih sati za djelatnike tvrtke, na tjednoj bazi, iskazala je da joj je za to bilo potrebno jedan dan tjedno.

16.9. Na daljnji upit tuženika kolika je tuženik imao djelatnika u Nizozemskoj dok je ona tamo radila, te kolika je bila potreba za nabavkom radnih odjela za radnike tuženika za vrijeme dok je tamo radila, kao i koliko je bilo potrebno vremena za to, te koliko je puta dok je bila djelatnica tuženika vodila radnike kod doktora; tužiteljica je iskazala da je za vrijeme dok je radila kod tuženika, u Nizozemskoj bilo oko četrdesetak

radnika, te da je po njenoj procjeni u tih mjesec dana dok je tamo radila za pet do šest radnika trebalo nabaviti radno odijelo, a za koju nabavku je bilo potrebno otprilike dva do tri sata vremena, te da je u tom vremenu koliko se sjeća vodila jednog radnika kod doktora.

16.10. Tuženik je iznio primjedbu na istinitost iskaza tužiteljice u dijelu u kojem je ista iskazala da tuženik tužiteljici prilikom uručivanja Odluke o otkazu nije pojasnio da joj se radni odnos otkazuje zbog poslovnih gubitaka tvrtke, te da joj nije prikazao usporednu tablicu sa kriterijima po kojima je ona između ostalih djelatnika na istom radnom mjestu, odabrana da joj se otkáže radni odnos.

17. Na temelju provedenih dokaza u vidu saslušanja tužiteljice i prokurista tuženika Ivana Pranjica, ocjena je suda da je donošenju Odluke o otkazu prethodio verbalni konflikt između tužiteljice i prokurista tuženika Ivana Pranjica u svezi odgovornosti za plaćanje novčanih kazni proizašlih po osnovi korištenja službenog vozila; kako je to iskazala tužiteljica, a kojem dijelu iskaza tuženik nije prigovorio niti je isti osporavao.

17.1. Ocjena je suda da je stoga navedeni konflikt, kao u određenoj mjeri i ranije nezadovoljstvo prokurista tuženika Ivana Pranjica sa obavljanjem poslova tužiteljice za koje je bila zadužena kako u tvrtki tuženika, tako i u prethodnom radnom odnosu u tvrtki DS Marine, u kojoj joj je također nadređena osoba bio Ivan Pranjic, a o čemu je u svom iskazu iskazao Ivan Pranjic; imalo utjecaja na donošenje Odluke o otkazu.

18. Sud na temelju u tom pogledu međusobno kontradiktornih iskaza tužiteljice i prokurista tuženika Ivana Pranjica, kao i drugih dokaza koji su provedeni u predmetnom postupku, nije mogao sa sigurnošću utvrditi da li su tužiteljici prilikom donošenja i uručivanja Odluke o otkazu prezentirani razlozi zbog čega se upravo njoj otkazuje Ugovor o radu po osnovi gospodarskih razloga - poslovno uvjetovanog otkaza; odnosno da li je tužiteljici prezentirano pismeno koje sadrži popis administrativnih djelatnika tuženika sa analizom i tablicom bodovanja istih po kriterijima: starosti radnika, staža kod poslodavca, obveze uzdržavanja i bračnog statusa, i po osnovi kojeg proizlazi da tužiteljica po tim kriterijima ostvaruje najmanji broj bodova u odnosu na usporedne djelatnike. Također na temelju dokaza provedenih u predmetnom postupku sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi niti činjenicu da li je navedeno pismeno doista sačinjeno 20. studenog 2025., kako je u istom naznačeno, ili je pak sačinjeno naknadno, nakon što je tužiteljica podnijela Zahtjev za zaštitu prava radnika i/ili predmetnu tužbu.

18.1. Te činjenice mogle su primjerice biti dokazane provođenja dokaza u vidu saslušanja osoba koje su sačinile, prikupljale ili davale podatke za analizu na koju se poziva tuženik, no tuženik nije naveo koje su konkretno osobe (ili osoba) radile na istome, odnosno nije predložio provođenje dokaza saslušanjem tih osoba, već je u svom iskazu samo naveo da su ti podaci prikupljeni od strane drugih djelatnika u administraciji, tako da takav dokaz nije proveden.

18.2. Pri tome valja navesti da ukoliko je tuženik prije donošenja Odluke o otkazu doista proveo analizu sa bodovanjem tužiteljice i drugih usporednih djelatnika na administrativnim mjestima, na temelju koje je donio odluku da se upravo tužiteljici otkáže Ugovor o radu; da nije logično da te ključne razloge nije naveo u obrazloženju Odluke o otkazu.

18.3. Tuženik dakle po ocjeni suda nije u predmetnom postupku dokazao da je prije donošenja Odluke o otkazu proveo analizu i upoznao tužiteljicu sa bodovanjem tužiteljice i drugih usporednih djelatnika na administrativnim mjestima, na temelju koje je donio odluku da se upravo tužiteljici otkáže Ugovor o radu.

19. Odredbom čl. 221.a ZPP-a, propisano je da ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

20. S obzirom da je na temelju odredbe čl. 135. st. 3. ZPP-a, teret dokaza o postojanju opravdanog razloga za otkaz Ugovora o radu na tuženiku kao poslodavcu, a tuženik po ocjeni suda nije u predmetnom postupku uspio dokazati tu spornu činjenicu; u skladu sa navedenom odredbom, te odredbom čl. 221.a ZPP-a; utvrđenje je suda da tuženik prije donošenja Odluke o otkazu nije proveo analizu i upoznao tužiteljicu sa bodovanjem tužiteljice i drugih usporednih djelatnika na administrativnim mjestima, na temelju koje bi donio odluku da se upravo tužiteljici otkaže Ugovor o radu.

21. Odluka o otkazu formalno sadrži pisano obrazloženje, ali sadržajno to vrlo šturo obrazloženje ne sadrži razloge koji predstavljaju smisao postojanja obrazloženja, odnosno razloge o odlučnim činjenicama zbog kojih je došlo do potrebe za poslovno uvjetovanim otkazivanjem Ugovora o radu, te zbog čega se iz tih razloga otkazuje Ugovor o radu upravo tužiteljici, a ne nekom drugom djelatniku tuženika.

22. Neupitno je pravo tuženika kao poslodavca da može samostalno određivati organizaciju svog poslovanja, pa tako u slučaju potrebe i ukinuti neko radno mjesto ili poslove koje je obavljao neki djelatnik rasporediti na druge djelatnike ili druga radna mjesta, no tuženik pri tome mora postupati u cijelosti u skladu s postupkom i obvezama koje su glede poslovno uvjetovanog otkaza propisani odredbama ZOR-a.

23. Utvrđenje je suda da tuženik stoga prilikom donošenja Odluke o otkazu nije u potpunosti postupio po obvezi propisanoj odredbom čl. 120. st. 2. ZOR-a, odnosno da nije na valjan i potpun način obrazložio Odluku o otkazu, vodeći pri tome osobito računa da u istoj budu obrazložene okolnosti propisane odredbom čl. 115. st. 2. ZOR-a.

24. Radi izloženog, utvrđenje je suda da Odluka o otkazu nije zakonita i dopuštena, te je stoga riješeno kao u točki prvoj izreke ove presude.

25. S obzirom da između stranaka nije sporno da je između istih teško narušeno poslovno povjerenje (poglavito slanjem brojnih podataka od strane tužiteljice sa službenog e-maila tuženika na njezin privatni e-mail, za vrijeme otkaznog roka), te da u pogledu tužiteljice nije prihvatljivo nastavljanje njezinog radnog odnosa kod tuženika; sud je u skladu s odredbom čl. 125. st. 1. ZOR-a, odredio kao dan prestanka radnog odnosa tužiteljice kod tuženika dan 12. siječnja 2026., kad se tužiteljica zaposlila kod drugog poslodavca, te je tužiteljici dosudio naknadu štete u (minimalnom) potraživanom bruto iznosu od 6.000,00 EUR, a koji iznos čini tri mjesečne plaće tužiteljice, koja je na temelju Ugovora o radu imala ugovorenu mjesečnu plaću u bruto iznosu od 2.000,00 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od prvog narednog dana nakon raskida Ugovora o radu, odnosno od 13. siječnja 2026. pa do isplate. Stoga je riješeno kao u točki drugoj i trećoj izreke ove presude.

26. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. ZPP-a, te je sukladna vrijednosti predmeta spora i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23, dalje u tekstu: OT). Tuženik je tužiteljici dužan naknaditi trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 600,00 EUR, a koji se odnosi na sljedeće radnje: za jednokratnu nagradu za zastupanje u sporu iz radnog odnosa u iznosu od 500,00 EUR (Tbr. 7.2. i Tbr. 54. OT-a), a koja nagrada obuhvaća četiri radnje iz troškovnika tužiteljice, i to: za sastav podneska s tužbenim zahtjevom od 30. ožujka 2026., za pristup ročištu održanom 31. ožujka 2026., za pristup ročištu održanom 14. svibnja 2026., i za sastav obrazloženog podneska od 22. svibnja 2026.; te za daljnju radnju u vidu zastupanja

punomoćnika tužiteljice na ročištu za glavnu raspravu održanom 18. lipnja 2026. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 7.2. i Tbr. 54. OT-a).

26.1. Zahtjev tužiteljice za naknadu troška za naprijed navedene radnje, u daljnjem potraživanom iznosu od 900,00 EUR, odbijen je kao neosnovan u skladu s odredbom Tbr. 7.2. OT-a. Odbijen je kao neosnovan i zahtjev tužiteljice za naknadu troška sudskih pristojbi na tužbu i presudu, u iznosu od 300,00 EUR, iz razloga što je tužiteljica na temelju odredbe čl. 11. st. 1. točka 3. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18 i 51/23), oslobođena od obveze plaćanja sudskih pristojbi u predmetnom radnom sporu.

26.2. Tužiteljici je na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, na dosuđeni parnični trošak priznato pravo i na potraživanu zakonsku zateznu kamatu od dana donošenja odluke kojom je tuženiku naloženo plaćanje istih, pa do isplate.

27. Zahtjev tuženika za naknadu troška predmetnog postupka u iznosu od 750,00 EUR, uvećano za sudske pristojbe na odgovor na tužbu i na presudu, odbijen je u cijelosti kao neosnovan, s obzirom da tuženik nije ostvario uspjeh u predmetnom postupku.

U Županji 28. srpnja 2026.

Sudac
Tomislav Juzbašić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od petnaest dana. Žalba se podnosi ovome sudu u pisanom obliku, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

O tome obavijest:

1. Tužitelj po punomoćniku Nikoli Stipaničev, odvjetniku iz Zagreba.
2. Tuženik po punomoćnici Ivani Jurčević, odvjetnici iz Vinkovaca.

Broj zapisa: **9-3088b-519fb**

Kontrolni broj: **0d615-33534-76c48**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.